

DØDENS VENTESAL

Af samme forfatter

Buksevand

Færdig med Uffe

Vapis

Ild & Vand, I, II og III

Møgtøs

Djengis Khan 1, Blodbrødre

Djengis Khan 2, Til døden, anda!

Djengis Khan 3, Profetien

Forbandelsen

Forbandelsen 2, Mørkets dæmon

Forbandelsen 3, Landet ved verdens ende

SILJA BØDKER
DØDENS VENTESAL

Dødens ventesaal

Af Silja Bødker

Copyright © Forlaget Facet

1. udgave, 1. oplag 2012

Omslag: Christian Guldager

Grafisk tilrettelæggelse: Forlaget Facet

Printed in Denmark by Scandinavian Book A/S

ISBN-13: 978-87-92366-86-3

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner,
der har indgået aftale med Copy-Dan, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Korte citater til brug for anmeldelser er tilladt.

Forlaget FACET

Vandværksvej 20B

4581 Rørvig

www.forlaget-facet.dk

Indhold

Dødskysset	7
Røde stoplygter	18
Hun mødte en sjæl	26
Ondskabens leg	39
Piller og cola	53
Mobning, en slags hjernevask	65
De kropsløse	76
Døden er en tilstand	90
Den forkælede prinsesses død	103
Et fucking eventyr	117
Fanget i fortiden	123
Imellem liv og død	127
Pigen med sjippetovet	140
Telefonsex	158
Med livet som modstander	173
Lyden af et trafikuheld	187
Sofie er bange	200
Den kutteklædte	211
Tilbage til kroppen	221
Mobilopkald fra det hinsides	225
Den tomme krop	240
Ondt venskab	248
Nattens stilhed	259
Dødens søvn	266
Skrig	277

Dødskysset

Hun har gjort det. Tænk, at hun har gjort det. Hun har lige banket på døren til lærerværelset, og hun åbnede den så hurtigt, at hun ikke ville kunne nå at fortryde.

Men det gør hun alligevel, hun fortryder lige midt i døråbningen. Hun fortryder, da hun ser det lange, næsten forladte lærerbord med udtrukne stole, en striktrøje er slængt over en stoleryg, bøger, fotokopier og hæfter i bunker, sorte termokander, krus og pulverfløde. Og nu drejer Mogensen hovedet. Han sidder ved siden af Karen, de tier. Sofie møder Mogensens blik og ser hans øjne få et spørgende udtryk sammen med noget andet – en slags viden. Ved Mogensen, hvad hun vil? Hun kan se det på måden, han rejser sig på og det undskyldende blik til Karen, der nikker og drejer hovedet for at se, hvem der er kommet. Sofie ser et svagt smil imod sig på Karens blege og trætte ansigt med poser under øjnene.

Hun ved ikke, hvor hun fik modet fra, og i hvert fald fortryder hun. Hun skulle aldrig, aldrig, aldrig, have opsøgt Mogensen på lærerværelset. Hun træder tilbage og ...

»Stop! Sofie!«

Mogensen er henne hos hende som et vindpust. Dørhåndtaget bliver trukket ud af hendes viljeløse greb, idet han trækker døren op og tager fat om hendes håndled.

»Kom ind,« siger han lavt med hovedet på sned, med et lille smil

og et blidt udtryk i øjnene.

Men det blide og medfølende i hans ansigt er nær ved at få hende til at græde.

»Jeg kan ikke,« hvisker hun med grådens vibrationer i sin stemme.

»Jo du kan. Du er her jo lige nu, er du ikke?«

Hun nikker. Så mærker hun Mogensens blide træk i sin arm, og pludselig befinder hun sig indenfor. Hun synker gråden. Døren bliver lukket bag hende, og støjen dæmpes ude fra den lange gang med klasseværelser på begge sider.

»Kom. Vi låner det bageste kontor, så vi kan snakke i fred og ro.«

Mogensen gør et tegn til Karen. Han slipper ikke Sofies håndled, og hun har ikke noget imod, at en voksen tager over, hun vil gerne, hvis han kan lede hende sikkert. Hun følger efter ham ind i kontoret, mens Karen rejser sig og stopper sine bøger og sit brilleetui i tasken.

Mogensen lukker døren bag dem og får Sofie til at sætte sig ved bordet. Han trækker en kontorstol på hjul hen ved siden af hende, sætter sig og ser spørgende på hende.

Sofie ser ned på sine hænder. Hvad skal hun sige? Og hvad vil der ske, hvis Stine og Kit får at vide, at hun har sladret?

Men det er bare blevet sådan nu, at hun er bange for sig selv, bange, fordi hun hver dag standser på broen og læner sig mod rækværket af smedejern og ser ned på de rustrøde og sølvblanke togskiner, der samler og deler sig. Hun ser på lysene og rækker af togvogne, der flere steder er kørt ind på sidespor. Alt er fristende hårdt dernede, det er jern, som med tiden er blevet farvet af rust: røde, brune, sorte farver, meget beskidt. Og en dag vil trangene til at slippe væk blive så stor, at hun vil løfte foden og placere den på en af rækværkets krummelurer. Afstanden passer; hvis hun strækker venstre ben og løfter

sig op, så vil hun kunne svinge det højre ben over det brede, sorte jerngelænder. Hun har flere gange sat foden på et bestemt sted, der passer til bredden på hendes fod, er som skabt til det.

»Er det ikke ved at være tre måneder siden, du begyndte her på vores skole?« hører hun Mogensen sige.

Hun nikker uden at se på ham.

»Der vil altid gå nogen tid, inden ... Det er aldrig sjovt at skifte skole.« Mogensen rømmer sig og får hende til at se på sig.

Han bliver også kaldt skægaben. Hans hoved er rundt, øjnene grå og venlige. Mogensen er for blød en lærer, der er ikke megen respekt omkring hans person hos eleverne.

»Jeg bliver mobbet.« Nu har hun sagt det. Hun slår blikket ned i de få sekunders stilhed.

»Hvem mobber dig?« spørger Mogensen så.

»Det kan jeg jo ikke fortælle! Jeg tør ikke fortælle dig det!« udbryder Sofie.

»Hvorfor ikke? Hvorfor tør du ikke fortælle mig det?«

Hun mærker skammen gøre sine kinder hede. »De kan finde på at gøre alt ved mig, *alt*.«

»Kan du fortælle mig, hvordan du bliver mobbet?«

Hun kan mærke klasselærerens blik på sig. »Jeg bliver hånet for mit udseende, mit hår, min stemme, mit tøj, min skrift – alting!« Hun løfter hovedet og ser på ham, for det lyder jo ikke af noget som helst, ikke noget man kan tage alvorligt, det lyder kun som småting og bagateller – fuldstændig latterligt, kun til at grine af. Hun kan jo ikke vise ham følelserne, smerterne i sine indvolde, de tomme og øde pletter i hendes hjerne, de blødende huller i hendes hjerte.

»Jeg skulle ikke være kommet,« mumler hun.

Hun når kun at rejse sig halvt op, da hun bliver standset af Mo-

gensen. Blidt, men insisterende, lægger han sin hånd på hendes skulder og presser hende ned på stolen.

»Jo Sofie. Selvfølgelig skal du komme til mig. Mobning er en alvorlig sag.« Han tager hånden til sig.

Sofie sidder på kanten af stolesædet med hænderne på de buede armlæn i lyst træ. »Men hvad kan du gøre?«

»Jeg kan bringe emnet op på klassen. Vi kan få mobning på skemaet. Vi har dygtige medarbejdere, der kan rykke ud. Desuden er vores skolepsykolog fantastisk. Hvis du ønsker det, kan jeg skaffe dig en tid til samtale med ham.«

»Det er ikke mig, der mobber. Det er ikke *mig*, der har et problem og skal til psykolog.« Sofie ser på ham.

»Jo, dit problem er, at du bliver mobbet. Vores psykolog kan bedre sætte ord på tingene, end jeg kan.«

»Hvordan?«

»Spørgsmålene vil være, hvorfor du bliver mobbet. Jeg ved, at din far er død, og den sørgelige hændelse kan have gjort dig sårbar, og det kan få mobbere til at udnytte din ulykkelige situation.«

Hun ser sine ben og gulvet under sig flyde ud, da tårerne fylder hendes øjne.

»Jeg siger jo ikke, det er din skyld,« lyder Mogensens stemme. »Der kan være flere årsager til det, og vi skal sammen finde ud af, hvorfor det sker.«

Tavshed.

»Hvordan bliver du mobbet?«

Sofie skubber fra med hænderne på armlænene og springer op som en spændt fjeder.

»Du må ikke gå nu!« Mogensen kommer også på benene og rækker ud efter hende, men han rører hende ikke.

»Bare glem det. Glem, hvad jeg har sagt!« tvinger Sofie ud mellem tænderne.

Klasselæreren følger efter hende hen til døren.

»Selv om du går nu, så vil jeg gøre alt for at komme mobning til livs i vores klasse, forstår du det?« Han flytter hånden, som han et sekund har lagt på døren for at holde hende tilbage.

Hun nikker og ser hans arm falde ned langs siden. Hun åbner døren og går ud. Lærerværelset er tomt. Hun skynder sig igennem rummet, tager sin sorte lærredstaske, der står på gulvet henne ved døren, og svinger den tunge taske over skulderen i den ene rem. Hun kan mærke Mogensens blik, idet hun åbner døren og går ud.

Den lange gang er tom, bortset fra en skikkelse, der hurtigt smutter omkring hjørnet ved trapperne med et svingende sjippetov efter sig. Sofie kan høre den klakkende lyd af plastikhåndtaget, der slår imod trappetrinene.

Hun har fri. Klokken er næsten tre.

»Pæn, ikke?« Stine holder halskæden op, smiler til sig selv i spejlet og drejer sig lidt, mens ekspeditricen, der er ved at sælge en læbestift til en kunde, holder øje med hende.

Sofie nikker og kan ikke stå roligt. Hendes blik glider rundt, Dior, Lancome ... hun kender mærkerne, næsten alle duftene, hendes mor havde et stort skab i badeværelset med glaslåge, et kæmpestort udvalg. Sommetider legede de med parfumerne. Førhen, inden ulykken, legede de, hendes mor Rikke legede med hende, på skift skulle de gætte hvilke dufte. Det var hendes tur, hun sad på kanten af boblebadet med silketørklæde for øjnene, da hun hørte Tobias'

stemme med utilsløret foragt udbryde: »Puh ha, hvor her lugter!« Rikke trak tørklædet væk fra hendes øjne, og Sofie så på hende, så sin mor løfte den røde Kenzo flakon op på en spørgende måde. Sofie nikkede og drejede hovedet mod Tobias, der stormede ud af badeværelset med et drenget skrig, og de forfulgte ham og truede med at sprøjte parfume på ham ...

»Den er superflot,« siger Kit og skubber irriteret til Sofie.

Fraværende og uden at se på hende tager Sofie et par kæder og ser nærmere på dem. Det er perlekæder med et stykke sølvkæde imellem hver perle, porcelænsperler i forskellige farver med påmalede kinesiske symboler, rigtig fine halskæder, der er bløde og svøber sig om hånden på en lækker måde.

»Eller hvad med denne her?« Stine drejer stativet og tager en kæde med sorte perler. »Eller denne her.« Endnu en kæde glider ned over Stines fingre. »Denne her vil passe fint til min nye bluse.«

Sofie er oppe at køre af nervøsitet, og hendes hurtige øjne standser på ekspeditricen, der kun befinder sig fire meter fra dem. Det er tydeligt, at ekspeditricen har mistanke til Stine, der taler højt og begejstret, og hun har tydeligt svært ved at holde koncentrationen fast ved sin kunde og læbestifterne. Hovedet drejer hele tiden hen mod dem. Kunden, en høj kraftig kvinde, har en sølvfarvet frakke på, der er syet i oppustede baner – hun ligner en vejrballon.

Sofie ser ekspeditricen slippe sin kunde, træde frem bag disken og sætte retning imod dem med faste skridt.

»Hun kommer!« siger Kit lavt.

»Er der noget, jeg kan hjælpe jer med?« Ekspeditricen standser og ser på Stine, der har hænderne fulde af halskæder.

Da Sofie ser, at ekspeditricens opmærksomhed er henledt på Stine, lader hun en kæde forsvinde ned i sit frakkeærme, mens hun

rækker hånden frem for at hænge den sidste kæde på stativet.

Hun ser på ekspeditricen. Hun er kortklippet, sort i bunden og bleget i spidserne, meget sminket, har en duft af Clinique på, hvis ikke hun tager fejl. Et hvidt skilt, hvorpå der står Kirsten, er sat på hendes hvide skjortebluse over brystet. Kirstens blå øjne er skarpe og undersøgende, mens hun ser mistænksomt på dem.

Stine smiler så sødt, som det kan lade sig gøre. »Nej, ellers tak. Vi er bare nysgerrige. De er alt for dyre,« siger hun og hænger kæderne tilbage på stativets metalarme.

Tyveri. Det ligger i luften. Sofie kan mærke det, kan mærke Kirstens usikkerhed, om hun skal slå alarm eller lade være.

Det kribler af nervøsitet i hele kroppen, Sofie har svært ved at styre sig, har allermest lyst til at flygte ud af Centeret.

Stines ydre har ikke det mindste søde eller venlige over sig; hun er vokset så hurtigt, at fedtlaget ikke har kunnet følge med, hendes krop er knoglet, selv hendes ansigt virker benet og overtrukket med tynd hud, men trods det forsøger hun lige nu at se smilende og uskyldig ud. Ekspeditricen Kirsten prøver at gengælde Stines smil, men hun er alt for stram om munden til, at det vil lykkes, og i få sekunder glider hendes blik undersøgende over Stine og Kit.

Sofie holder sig lidt bag de andre to. Hun har en kulørt strikhue med øreklapper på hovedet, sorte bukser og en samisk lignende filtfrakke med broderier.

»Vi har altså ikke stjålet noget, hvis det er det, du tror,« siger Stine til sidst og trækker foret ud af sine jakkelommer. Kit bryder ud i et fnis og gør det samme, mens Sofie er ved at få et sammenbrud, for ikke nok med halskæden i ærmet, så har hun også ladet en deodorant falde ned foran under sin frakke og bluse, hvor den er blevet standset af bæltet, der er strammet omkring taljen uden på hendes

lange trøje. Der er også to par hvide blondetrusser, hun kan mærke de stive prissedler stikke, og bag på ryggen ligger den nye cd med Rasmus Seebach sammen med et par sorte skindhandsker.

Kirstens blik glider til Sofie, der undskyldende trækker på skuldrene. Stine stopper foret tilbage i lommerne på sin grå dynejakke. Kirsten gør en afsluttende bevægelse med hånden, mens hun vender sig og går tilbage til sin kunde.

Pigerne går. Kit svinger med plastikposen fra undertøjsafdelingen. Hun har købt et par billige trusser fra en rodekasse. Sofie synes, at hendes egne skridt lyder som pistolskud over gulvet, og at alle ser efter hende og ved, at hun er fyldt op med tyvekoster under sit tøj.

Stine retter på sit tørklæde, og bagefter trækker hun ned i jakken, mens hun slår med sit halvlange strimlede hår. Hendes skridt i de stramme cowboytights og korte støvler forsøger at virke selvsikre, men hendes jakke dækker ikke hendes bagdel helt, og benene er for magre, slunkne lår og skarpe knæskaller.

Sofie er lettet, da hun opdager, at de har sat retningen mod Centerets udgang.

Kiosken lyser op kun tyve skridt længere fremme. Tobak og spiritus. Sort Lotto på gul baggrund, skrabelodder i klare plastikkasser. Aviser i stativer og kulørte ugeblade med smukke piger som blikfang, iført smart tøj eller halvnøgne og stærkt sminkede. Sofie har sådanne forsidepiger; de får hende virkelig til at føle, at der skal meget til, før man er perfekt.

Kits hår er næsten helt sort og skulderlangt med lette bølger. Hun har brune øjne og er ikke så høj som Stine. Hun er buttet og blød i forhold til Stines knoglede krop. Hendes jakke er af sort groft vævet uld med bælte om livet. Hun har støvler på, der når op over knæene, og sålerne er hårde mod gulvet.

Folk haster ud og ind igennem det store indgangsparti, hvor dørene står åbne, og dyser blæser varm luft ned over dem. Sofie begynder at trække vejret lettere. Når de kommer ud og et stykke ned ad gaden, vil de være i sikkerhed – eller rettere, så vil hun selv være i sikkerhed, for Stine og Kit har ikke stjålet noget, det lader de Sofie gøre. Det er ikke fordi, hun kan lide at stjele; faktisk er hun skrækslagen og næsten ved at dø hver gang. Men hun gør det for at formilde Stine og Kit, mest Stine. Hun har givet Stine penge og noget af sit tøj, som Stine gerne ville have. Faktisk har hun gjort alt for at få deres venskab, eller bare for at være i fred for dem, men det virker ikke, de håner og udnytter hende, lige meget hvad hun gør.

Lidt efter er de ude af Centeret. Trafikken raser forbi dem, bilernes dæk trækker regnvandet efter sig med klistrede lyde. En bus standser, dørene går op med et sug. Vinden er kold, trækker tårer ud af Sofies øjne. Hun gyser, mens hun kryster frakken sammen om halsen med den ene hånd. Den anden lader hun hurtigt glide over kinderne for at fjerne de ufrivillige tårer, mens hun haster efter Stine og Kit, der drejer om hjørnet henne ved lyskrydset og standser. Stine snurrer rundt og hugger fat i Sofies frakke.

»Fik du en af halskæderne?« Uden at vente på svar stikker hun hånden ned i Sofies frakkelomme.

Sofie strækker armen og ryster halskæden ud af ærmet. Stine bøjer sig og samler den op.

»Må jeg se!« Kit træder frem. »Det er en af dem med hvide perler.«

»Jeg ville hellere have haft den sorte eller den røde.« Stine ser surt på Sofie.

»Jeg synes, den hvide er megaflot!« siger Kit.

Stine nikker og ser blidere på Sofie. »Hvad mere fik du? Fik du

deodoranten? Lad os se.« Hun skubber Sofie helt ind til husmuren for at komme af vejen for nogle fodgængere.

Sofie åbner frakken og løsner bæltet. Stine stikker hånden op under hendes tøj og trækker effekterne frem en for en. Det støvregner, er koldt og allerede ved at blive mørkt, selv om klokken kun er halv fem. Lysene fra bilernes lygter genspejler sig i den våde asfalt. Hun mærker Stines undersøgende hånd, hun kommer til at fryse og får en følelse af, at hun aldrig vil kunne blive varm igen.

»Nu har du ikke gemt noget andre steder?« Stine ser på hende.

Sofie ryster på hovedet. Stines næsefløje er røde af kulde.

»Godt nok,« siger Stine og slipper hende endelig. »Det er slet ikke så tosset.«

»Det var da rigtig godt, skindhandsker til et hundrede halvtreds kroner.« Kit ser på prissedlen. »Og vi bemærkede slet ikke, da du tog halskæden, selv om vi stod lige ved siden af dig.« Kit ler højt.

Stine tager fat om Sofies kinder og kysser hende på munden. Stines læber er kolde og hårde, og Sofie drejer hovedet væk, da hun overrumplet mærker hendes tunge og hendes mundsmag.

Stine ler hånligt og slipper hende.

»Kyssede du hende rigtigt?« spørger Kit og ser måbende på Stine og bagefter på Sofie, der tørrer sig om munden.

»Der er også dejligt og varmt her indenunder,« siger Stine lavt og stikker sin hånd ind under Sofies frakke.

»Slip mig!« udbryder Sofie, da hun mærker hendes hårde fingre om sit ene bryst. Hurtigt drejer hun sig og hører Stines hånlige latter, da hun begynder at løbe.

»Vi ses i morgen!« hører hun Stine råbe efter sig.

Tårene fylder Sofies øjne, indtil de løber over. Stine bliver ikke venligere overfor hende. Hun vil aldrig stoppe sine ydmygelser af

hende. Hun finder hele tiden på nye modbydelige ting. Sofie standser, spytter og tørrer sig igen om munden, men hun har en følelse af, at Stines kys har inficeret hende med grå pest, der vil få hende til at skrumpe ind, indtil hun ligner et skelet.

Røde stoplygter

Hun står og læner sig mod det hårde, kolde gelænder. Hun har sat venstre fod på en af rækværkets krummelurer. Vinden er kold og fugtig mod huden i hendes ansigt. Hun kan mærke, at hendes øjne er hævede og røde af gråd. Et tog kommer i hendes retning nede på banelegemet, et godstog med en lang række af forskellige godsvogne. Hun hører hjulenes skærende lyde mod skinnerne, da det kører over i et andet spor. Så forsvinder toget ind under vejbroen, som hun befinder sig på.

Trafikken er aftaget. Hun gætter på, at det er spisetid. Det ville være så let, bare strække benet, svinge det højre over og lade sig falde – hurtigt overstået, vil ikke engang vare et halvt minut, sikkert kun to eller tre sekunder.

Hun løfter sig op og læner sig frem over gelænderet, der kun når hende til livet nu. Hun hører en bil dytte, idet den kører forbi hende. Hun ser ned på de hårde skinner og sveller. En bevægelse får hende til at flytte blikket, og i det blege skær fra lysene i tunnelen dernede får hun øje på en skikkelse. Hun ser ned i et pigeansigt, en pige, der er yngre end hende selv, med lyst pjusket hår. Sofie stirrer undrende, for pigens ansigt er meget mørkt og øjnene, hun ser ned i, er lysende røde. Sofie stivner på rækværket og kan ikke få øjnene væk fra pigens, der spørgende slår ud med begge arme, mens hun træder tilbage.

Hendes blik er gennemborende og med et så rasende udtryk, at det næsten er hadefuldt.

Hvorfor?

Spørgsmålet dukker op ud af intet, tordner i Sofies hoved, og hun ser sig selv falde, kan mærke vinden imod sin krop, sit ansigt, inden hun rammer ...

Hendes hjerte hamrer af angst, så hun får svært ved at trække vejret. Synet af skikkelsen dernede, især øjnene, får hende til at skubbe sig tilbage, trække foden ud af krummeluren og springe ned på fortovet. Lyden fra en forbigående bus fylder hendes ører, og lufttrykket rykker i hendes tøj. Bilen, der kørte forbi og dyttede for et øjeblik siden, kommer bakkende tilbage. De røde stoplygter lyser, ruden glider ned, og en kvinde ser på hende og vil sige noget. Sofie begynder at løbe.

»Er der noget, vi kan hjælpe dig med?« bliver der råbt bag hende.

Sofie løber hurtigere. Byens gadelygter ligner lysende slanger, der bugter sig igennem aftenen.

Sofie åbner døren til porten derhjemme og opdager forbavset, at der er lys. Hun kaster et blik op på de to neonrør i loftet. Det er første gang i de tre måneder, de har boet i lejligheden, at der er lys i porten.

Episoden med pigen nede i jernbaneområdet blegner, da hun får øje på en ung fyr, der ligger på knæ over en knallert, som han er ved at reparere. Det er en gammel umoderne knallert. Hun ser, han har lagt et stort stykke tykt pap over fliserne for at beskytte dem.

Lyden af hendes skridt, de hårde såler under hendes korte støvler mod fliserne i porten, får ham til at dreje sig rundt på pappet, mens

han nysgerrigt og fuldstændig blottet for normal høflighed stirrer ugenert på hende. Det virker så grelt, at hun helt glemmer sit forgrædte ansigt og ikke kan lade være med at skæve til ham. Han har grå øjne, en grøn strikhue på hovedet, og sort halvlangt hår, let krøllet, stikker uordentligt frem rundt langs ribkanten. Det er tydeligt, at han har tørret sig omkring næse og mund med beskidte hænder.

»Hej,« siger hun.

Hendes hilsen får ham til at fare sammen, mens hans ansigt skifter fra åben nysgerrighed til total forbløffelse på brøkdelen af et sekund. Befippet vender han sin opmærksomhed mod knallerten.

Underlig person. Hun skynder sig forbi ham hen til den brede stentrappe, hvor der er to trin op til den brune dør med små vinduer foroven.

»Hej,« hører hun ham pludselig sige bag sig. Hun standser med foden på det første trin, drejer hovedet og undrer sig over den glød, der er i hans ansigt. Hun skæver mod neonrørene i loftet. Forfjamsket går hun op ad de to brede trappetrin og lægger skulderen mod den brune dør, en vant bevægelse, men denne gang glider remmen af skulderen, og hendes taske lander med et klask på trappen.

Hun hører hans bevægelser på pappet og skridt hen imod sig. Hun ser ham standse og bøje sig for at samle tasken op, men pludselig tøver han, løfter hovedet og ser på hende, mens et begyndende smil starter i hans grå øjne – faktisk ligner det små eksplosioner af lys – inden smilet breder sig til hans mund og ansigt.

»Jeg kan ikke forstå det her,« siger han. »Mennesker kommer og går – hvad er forskellen på dig og de andre?«

»Hvad mener du?«

Genert slår han blikket ned og stikker fingrene ned i bukselommerne.

Hun bøjer sig hurtigt og griber taskens lange rem og retter sig, mens hun svinger den over skulderen.

Han ser på hende, trækker på skuldrene med et genert grin, og hans tænder ser meget hvide ud i det snavsede ansigt.

Der er et eller andet underligt ved situationen – eller ved ham. »Hvem er du?« spørger hun. »Jeg har ikke set dig før.«

»Jeg hedder Jesper, bor i stuen derovre.« Han peger mod døren i den modsatte side af porten.

»I stuen? Der bor en mand, som er dårligt gående.«

»Min far. Han har sclerose.« Jesper smiler, står lige foran hende i portens kolde lys. Øjnene sidder tæt sammen, hans kinder er flade, munden bred. Hun undrer sig over det lysende skær omkring ham, men hun kan godt lide at høre hans stemme og at se på ham.

Hun kaster et blik på knallerten. De dele, han har skilt ad, ligger smidt uordentligt på pappet, der er domineret af våde oliepletter, som glinser i lyset fra neonrørene.

Han bliver stående, trækker en beskidt klud op af baglommen og tørrer hænderne. Han har slidte cowboybukser på, også møgbeskidte, en gammel brunlig pilotjakke, hvor ribkanterne ved ærmerne er slidte og trevlede.

»Hvad hedder du?« spørger han.

»Sofie.«

Han nikker og lader sit blik glide over hendes ansigt og tøj.

»Jeg har boet her i tre måneder og har aldrig set dig før,« siger hun. »Bor du her sammen med din far?«

Pludselig ændrer hans ansigt sig. Fra at være genert og smilende, får det et fjernt udtryk. Hurtigt vender han sig og går hen til knallerten.

»Det her er en gammel Puck med tre gear,« siger han over skul-

deren til hende. »Sådan én er en sjældenhed at se på gaden.« Han drejer hovedet og smiler igen til hende, ikke så meget med munden, smilet er mere i øjnene, faktisk lyser det hans ansigt op på en sådan måde, at hun har svært ved at få blikket fra ham.

Hun har lavet våde spor hen til trappen, og selv om dørene er lukket i begge ender, trækker den kolde vind igennem porten. Det blæser og er begyndt at småregne udenfor. Der sidder perler af vand på hendes frakke.

Jesper samler et stykke værktøj op. Hun ser på hans bøjede skikkelse, på de udtrådte kondiskos snørebånd, der snavsede og med store knuder slæber hen over det olieplettede pap, mens han skubber sig helt hen til knallerten.

Hun kan høre lyden af metal mod metal, da han begynder at skrue. Så skubber hun døren op og træder ind i gangen med en sitrende glad følelse, for når han bor her, så vil hun jo møde ham igen. Fjederen tvinger den brune dør i bag hende, og hun trykker på lyskontakten.

Den mørke trappeopgang suger hende til sig. Den lakerede trappe er af træ med trin, der er slidt ned på midten. Gelænderet føles klistret, og hun undgår for det meste at røre ved det. Hun har prøvet at skrabe på det med en negl, og enten er det gammelt skidt, hudfedt, eller selve lakken hun kan skrabe af.

Huset er gammelt, og der lugter tungt af alle de menneskeskæbner, der har beboet det. Modvilligt går hun op ad trappen og standser på første sal. Hun kan høre den klikkende lyd fra timeren, om lidt vil lyset gå ud. Hun lytter.

Klik, klik, klik ...

Så går lyset ud. Mørket dækker hende. Hun mærker et sug, som at falde dybt, ved tanken om de sidste episoder med Stine og Kit.

Hun løfter hånden og trykker på lyskontakten, famler i taskens forreste lomme og finder nøglen. Hun trækker vejret dybt ind, låser op og går ind.

Hun kan høre fjernsynet inde i stuen – ikke andet. Hun står i den hvidmalede entré med det fire meter lange kludetæppet i lyse pastelfarver. Hun husker, da de købte det. Hun husker, da de for ikke så længe siden indrettede lejligheden. De praktiske gøremål fik hendes mor til at glemme. Hun var endda overstadig indimellem, optimistisk. Den hvide knagerække, de hvidmalede paneler med udskæringer, det store spejl på væggen.

Kommoden, skoreolen, alt er hvidmalet. Men gulvet er gamle lakerede planker. I lejekontrakten står der, at gulvene skal forblive, som de er. Der må kun lægges tæpper på.

Døren til Tobias' værelse går op.

Hun møder sin lillebrors blik. Hans brune øjne forekommer som dybe mudderhuller.

»Hvad glør du på?« snerrer hendes stemme lavt igennem entreen, fordi hun ikke ønsker, han skal se hendes hævede øjenomgivelser.

Ordene slår ham, det giver et ryk i hans krop, i armen, hånden, der holder fast i døren. Øjnene forekommer pludselig større og endnu mere våde. Det mørke rødbrune hår står filtret omkring hans tolv-årige ansigt – skulle have været klippet for mindst en måned siden. Så trækker han sig tilbage, ligner en østers, der lukker sig. Døren smækker hårdt, og hun fortryder, men i den sidste tid er han også på en eller anden måde blevet hård.

Sofie går to skridt frem og standser foran køkkenet. Lågen under vasken står åben, skraldeposen er så fuld, at noget papir ligger på gulvet. Der lugter af gammel, varm kaffe. Kaffemaskinen er tændt, og indholdet ligner tjære, der har afsat striber indvendig i glaskan-

den. Her kommer ingen fru Jensen og rydder til side og gør rent.

Sofie går igennem køkkenet og standser i døråbningen til stuen. Fjernsynet kører, men der er næsten skruet helt ned for lyden. Rikke sidder henne ved computerbordet med stabler af papirer omkring sig. Sofie går et par skridt frem, hårde lyde på plankegulvet.

Rikke drejer hovedet. Det rødblonde hår står omkring hendes blege ansigt som et stormvejr. »Hej, Fie.«

Hun får lyst til at smide sig på knæ ved siden af Rikke. Hun trænger til at mærke sin mors trøstende arme omkring sig. Hun trænger til at fortælle hende, hvor dårligt hun har det, så dårligt at hun alt for tit tænker på, at hun mest af alt har lyst til at dø. Men Rikke har så meget at se til, har så travlt, og der er så mange vigtige og alvorligere problemer, at hun, Sofie, ikke kan være bekendt at læsse mere på hende.

»Hvad er klokken?« Rikke kaster et blik på computeren. »Du godeste!« udbryder hun og ser spørgende på Sofie. »Er du først kommet hjem nu?«

Sofie nikker.

»Har du været sammen med veninder?«

Sofie nikker igen.

Rikke smiler undskyldende. »Ja, jeg har jo ikke nået så meget. Jeg havde en del hjemmearbejde. Gider du gå ned med skraldeposen?«

Sofie nikker og går ud i køkkenet, mens hun kvæler sine protester over, at Rikke ikke har sendt Tobias ned med den.

Hun slukker for kaffemaskinen, samler papiret op fra gulvet sammen med en tom æske pålægsschokolade, krænger den grå pose af stativet og skal til at binde knude, da hun får øje på nogle pilleæsker. Hun åbner posen, tager æskerne op og konstaterer hurtigt, at de ikke er tomme. Med et blik mod døren lægger hun pilleæskerne ned

i sin taske, som hun bagefter svinger over skulderen. Hun binder for skraldeposen og går hen mod gangdøren.

Hun mødte en sjæl

Hun trækker den tunge dør op og træder ud på trappen i porten, ivrig efter at se Jesper igen. Han er stadigvæk i gang med knallerten.

Døren svinger i efter hende, men skuldertaskens rem hænger fast i håndtaget, så idet hun springer ned ad trappen med skraldeposen, bliver hun standset så brat, at farten slynger hende rundt, og hun falder ned ad det sidste stentrin, hvor hun slår sit knæ og den ene albue, og mærker sin kind skrabe over fliserne.

»Shit!« lyder det hviskende over hende. »Slog du dig?«

Sofie nikker og sætter sig op.

Hun tager hånden op til kinden og ser, at det bløder.

»Du kan komme ind til mig. Min far har forbindingsgrej.«

Hun mærker en sviende smerte på kinden og ser på Jesper, der har sat sig på hug ved siden af hende. Igen kan hun se det lysende skær i hans ansigt.

»Kom!« Han rejser sig.

Hun kommer på benene, tager skuldertasken, der er blevet hængende på håndtaget, og følger humpende efter Jesper over til trappen i portens modsatte side.

Hun har et par gange mødt hans far i porten, mens han skubbede en rollator foran sig, og hun kan ikke lide tanken om at møde ham. Hun ved jo ikke, hvor syg han er, og hvor meget han kan forstå. Hun

er ikke vant til syge mennesker.

Jesper er standset ved døren og venter på hende.

»Hvad med din far?« hvisker hun.

»Han sidder vist og arbejder.« Han smiler beroligende.

Hun går op ad trappen, og han træder til side for hende. Hun skubber døren op og går ind i trappeopgangen.

»Tænd lyset,« siger han.

Hendes hånd famler over væggen og finder knappen. Der lyder et klik, og lyset breder sig.

»Kom!« hvisker Jesper.

Døren ind til lejligheden er ikke låst. Der er et svagt lys i den lange entré, og et gråt gulvtæppe dæmper hendes skridt hen til køkkenet.

»Sæt dig,« Jesper peger mod et lille bord i køkkenet.

Sofie trækker en stol med ternet sæde frem og sætter sig. Hun fryser, og hendes ben ryster. Hun ser på Jespers ansigt, ser i hans grå øjne, mens han vurderer hudafskrabningen på hendes kind. Hans nærhed får hendes hjerte til at slå hurtigt, men alligevel har hun en følelse af, at der mangler noget – et eller andet er forkert, og stadigvæk har hans hud det svage lysende skær, selv om de ikke længere befinder sig under neonrørene i porten, og der er små hvide gløder i hans øjne. Hun løfter hånden op til kinden.

»Ikke røre,« siger han. »Bliv siddende!«

Hun nikker. Så får en bevægelse hende til at dreje hovedet, og Jespers far står i døråbningen med rollatoren foran sig.

»Jeg syntes nok, jeg hørte lyde herudefra.«

Hun prøver at tage sig sammen, prøver at få sine ben til at lade være med at ryste, men der har været sket så meget denne dag. Hun tager blikket til sig, ser ned og opdager, at hendes hænder også ryster. Hun knuger dem hårdt sammen i skødet og hører den sagte

rullende lyd af rollatoren over gulvet, aner ud ad øjenkrogen, at en af de andre stole ved bordet bliver trukket ud. Jespers far sætter sig.

»Hvad er der sket, lille pige?« lyder hans stemme.

»Jeg faldt ned ad trappen ude i porten,« svarer hun uden at se på ham.

»Du har slået dig, kan jeg se.«

Hun nikker og trækker vejret dybt i forsøget på at tage det roligt.

»Jeg henter forbindingskassen.« Jespers far rejser sig, tager rollatoren og forlader køkkenet. Hun ser hans ryg med striktrøje i norsk mønster og sorte lærredsbukser, han tvinger sine ben til at flytte sig. Hun tager øjnene til sig.

Der er to dækkeservietter af plastik med kulørte bomber, en på hver side af det lille spisebord.

Lidt efter kommer han tilbage og lægger en rød nødhjælpskasse på bordet. »Jeg ved, hvem du er, men ikke hvad du hedder,« siger han.

»Sofie,« svarer hun. »Jeg hedder Sofie.«

»Mit navn er Asbjørn.«

Sofie tør endnu ikke se på ham, men hun kan lide hans stemme, den er dyb og venlig.

»Jeg skal bruge varmt vand.« Han kører rollatoren hen til køkkenvasken.

Sofie hører vandet løbe, hun drejer sig og ser Jesper vaske hænder i køkkenvasken, hun kan høre ham bruge neglebørsten. Så stiller Asbjørn en skål med vand på bordet og sætter sig på stolen ved siden af hende. Han tager en stor tot vat, dypper den i vandet og vrider den let. Forsigtigt tørrer han blodet væk fra hendes kind. Det svier, men hun presser læberne sammen og finder sig i det uden en lyd.

»Det er kun en hudafskrabning,« mumler Asbjørn. »Nu kom-

mer jeg noget desinficerende væske på.«

Hun mærker, hvordan han forsigtigt dupper hudafskrabningen. Jesper står ved siden af bordet. Han smiler til hende, mest med øjnene, hvad er der med de øjne? Hvorfor lader han sin far ...? Hvorfor ser de to ikke på hinanden, hvorfor taler de ikke sammen?

Hun kan mærke en sygehusagtig lugt fra den desinficerende væske, og nu bliver hun også opmærksom på en svag madlugt i køkkenet – måske frikadeller? Køkkenet er rent, og der står ingen opvask.

»Jeg ved, I gennemgår en hård tid,« siger Asbjørn.

»Vil du ikke nok holde mund! Sig ikke mere! Jeg vil ikke snakke om det!« Men hun siger det ikke højt, hun holder det indeni sig selv, mens hendes hænder knytter sig.

»Jeg har sclerose,« slår han pludselig om.

Sofie skæver forsigtigt, men lettet til ham – ikke lettet fordi han har sclerose, men fordi han skifter emne.

»Jeg er journalist og virker stadigvæk. Altså, det er for det meste hjemmearbejde nu.«

Hun nikker og forsøger et lille smil, der dog ikke lykkes, fordi hendes læber igen begynder at bæve.

»En gang imellem får jeg slæbt mig ind på redaktionen og hilser på de andre.«

Asbjørn er slank, nærmest tynd og har et magert markeret ansigt og mørkt glat hår. Hans hænder er pæne med lange fingre og kortklippede negle. Hun ser på dem, mens han lukker forbindingskassen. Jesper står tavs ved bordet.

»Har du slået dig andre steder?« spørger Asbjørn.

Sofie ryster på hovedet.

»Vil du have en kop te sammen med mig?«

Hun skæver til Jesper. Han ser på hende, nikker og smiler. Så dre-

jer hun hovedet og nikker til Asbjørn, der pludselig ser undrende på hende.

»Tak, det vil jeg gerne,« svarer hun.

»Bare tag frakken af et øjeblik,« siger Asbjørn og rejser sig.

Sofie tager frakken af, og Asbjørn går hen til køkkenbordet.

»Har du det godt nu?« hvisker Jesper til hende.

Hun nikker, selv om hun ikke har det godt. Hun ser Asbjørn fylde vand i koge kedlen, og så kommer han tilbage til bordet med to krus med tebreve i og en dåse med kiks, som han tager op af kurven, der sidder på rollatoren, og stiller på bordet. Vandet koger.

Hun vil rejse sig for at hente koge kedlen, men Asbjørn lægger sin hånd på hendes skulder.

»Bliv bare siddende. Jeg har godt af at røre mig. Det skader mig ikke, tværtimod.«

Lidt efter kommer han tilbage og sætter sig på stolen. Jesper er væk, hun har ikke set ham forlade køkkenet. Vandet damper op af kedlen, mens Asbjørn hælder vandet over tebrevene i de to krus.

»Jesper drikker måske ikke te?« spørger hun.

Koge kedlen hænger fra Asbjørns hånd, der standser sin bevægelse. Han ser på hende igennem det dampende vand. »Hvad siger du?«

Sofie smiler genert. »Du har kun taget to krus frem. Jeg spurgte, om Jesper ikke drikker te?«

Koge kedlen bliver sat på bordet med en tung lyd. Asbjørns ansigt virker pludselig stramt, og han rynker sine bryn. »Jeg er ikke i humør til sådanne morsomheder, lille pige.«

»Hvad mener du?« spørger Sofie lavt og mærker, at noget er forkert.

»Du kommer brasende ind i min lejlighed. Jeg hjælper dig, rens

dit sår og laver te til dig, og så slynger du sådan noget i hovedet på mig.«

Sofie knuger armene omkring sig med en pludselig frysende følelse. »Det var Jesper, der sagde, I har forbindingsgrej,« hvisker hun.

»Jeg ville aldrig ...«

»Jesper?« udbryder Asbjørn højt.

Sofie ser forskrækket på ham. »Ja, han er ved at lave knallert ude i porten.«

Jespers far er mærkelig nu, og hvor er Jesper blevet af? Hun må hellere gå. Hun rejser sig og tager sin frakke.

»Tak for hjælpen.« Hun går ud af køkkenet, drejer hovedet, og for enden af gangen får hun øje på Jesper, der står foran en dør. Det hele virker pludselig så underligt og forkert.

Jesper bliver stående henne ved døren. Han ser sørgmodig ud, og pludselig virker han så tynd, så uvirkelig, at hun bliver bange.

»Jesper? Jesper, hvad er der?« udbryder hun og går uvilkårligt et par skridt imod ham, men så er han pludselig væk. Han forsvinder ret for hendes øjne, men det logiske vil være, at han er gået ind ad døren.

Hun løber frem og standser foran den lukkede dør.

Hun hører ganske svagt hjulene fra rollatoren og Asbjørns slæbende skridt over tæppet bag sig. Hun drejer hovedet og ser ham komme imod sig, så rækker hun hurtigt hånden frem og åbner døren.

»Hvad er det, du gør?« råber Asbjørn med skarp stemme.

Hun går ud fra, at Jesper vil være derinde, at han vil sige god for hende, men der er mørkt i værelset. Hvor er han blevet af? Han kan ikke bare forsvinde. Med skælvende hånd rækker hun ind i værelset og tænder lyset. Samtidig standser Asbjørn rollatoren lige bag

hende.

Værelset er tomt, koldt og med en hengemt lugt. Gardinerne er trukket for, sengen er redt, og der ser forkert ud, fordi det er tydeligt, at værelset ikke bliver brugt. Der er helt rent, der ligger ikke den mindste stump tøj eller noget som helst andet og flyder.

Hun vender sig og ser spørgende på Asbjørn. Hans vrede ansigt ligesom smelter og får et opgivende udtryk, og pludselig ser han meget træt ud.

»Hvor er han?« spørger hun. »Jeg er sikker på, han gik herind.«

Asbjørn udstøder et langt suk. »Jesper ligger på sygehuset. Han er i koma ... han har været i koma ... der er snart gået et år.« Asbjørn slipper rollatoren med den ene hånd og tørrer sig i ansigtet, der med ét ser meget gammelt og hæret ud.

Sofie ser måbende på ham. Så ryster hun på hovedet. »Det passer ikke. Jeg har lige snakket med ham ude i porten, og han fulgte mig herind. Han sagde, han ville hjælpe mig. Han arbejder på en gammel knallert ude i porten – Puck med tre gear, sagde han, og ... og lige før stod han her ... ved døren.«

Nu er det Asbjørn, der ryster på hovedet. »Jesper er på sygehuset!«

»Jeg så ham!« udbryder Sofie frustreret. »Jeg har lige snakket med ham ude i porten. Han fulgte mig herind i lejligheden, sagde I havde forbindingsgrej. Jeg ville aldrig drømme om at gå ind til fremmede mennesker.«

Asbjørn ser på hende. »Nej, det ville jeg faktisk heller ikke tro om dig. Men du kan umuligt have set og snakket med Jesper.«

»Det gjorde jeg altså!«

»Hvis du har set Jesper, så kan du jo fortælle om det tøj, han har på.«

»En grøn strikhue, snavsede cowboybukser, en brunlig pilotjakke, sådan lidt laset her.« Hun tager fat i ærmekanten på sin trøje.
»Og nogle gamle kondisko.«

Hun ser Asbjørn blive bleg. Han vakler.

Hun bliver bange for, at han skal falde og træder et skridt frem. Men han løfter hænderne op, ryster på hovedet og rømmer sig. Så tager han sig sammen og skubber rollatoren over dørtrinnet ind i værelset og hen til klædeskabet, hvor han skyder en skabslåge til side. Han tager en bøjle ud, river en klædepose af plastik af og holder en jakke frem mod hende.

Sofie stirrer på jakken. Det ligner den jakke, Jesper har på, bortset fra at denne her er i meget dårlig stand, slidt og revet i stykker flere steder, det ene ærme er næsten flået af, og der er store mørke pletter på den. Hun nikker. »Det ligner den jakke,« mumler hun, »men den var ikke gået i stykker.«

Asbjørn krænger plastikket over igen, hænger jakken tilbage, vender rollatoren og nærmest slæber sig ud i gangen og tilbage til køkkenet.

Sofie ser sig rundt i det tomme værelse, mens spørgsmålene hober sig op. Hvordan kan hun se og snakke med Jesper, når hans far påstår, han ligger på sygehuset? Eller er hans far skør i hovedet? Men hvorfor hænger Jespers jakke i klædeskabet og er revet i stykker, når hun lige har set ham med den på – uden den var revet i stykker? Hun får en gysende følelse, idet hun vender sig for at gå ud. Hun standser.

»Jesper?« hvisker hun.

Men hun får intet svar. Hvorfor er det hele blevet så underligt? Hun går tilbage til køkkenet med sin frakke knuget ind mod maven og skuldertasken slæbende over gulvet efter sig.

»Farvel,« siger hun, idet hun går forbi køkkenet. »Tak for hjæl-

pen.« Men hun standser, da hun hører Asbjørns stemme:

»Vil du ikke nok gå ned på stuen og se, om han har det godt ... om, hrrmm, respiratoren ... vil du ikke nok se, om han er i live?«

Sofie bliver forfærdet stående. Hun træder tilbage og ser Asbjørn sidde ved det lille spisebord. Hun kan se hans ansigt, skarpt, furet og anspændt, og han har svært ved at holde sine hænder i ro. Han opdager hende og ser på hende med frygt i sine grå øjne.

»Du må ikke gå endnu. Kom og drik din te.« Han hvisker ordene, men de lyder nærmest som brøl, mens han peger på tekruget.

Hun tøver og ser på den anspændte skikkelse med telefonen presset så hårdt mod sit øre, at huden er blevet hvid.

Hun kan ikke forlade ham på den måde. Hun går hen og sætter sig. Asbjørns ansigt er koncentreret, mens han lytter, og udtrykket i hans øjne skifter, hans ansigt bliver blødt af lettelse.

»Tak,« siger han. »Tak for hjælpen.« Han lægger telefonen fra sig og gnider sig i ansigtet, især øjnene. Til sidst tager han hænderne væk og ser på hende.

»Du ligner ikke en, der nyder andre menneskers sorg og elendighed,« siger han. »Jeg er nødt til at tro på dig – at du har set og snakket med min søn.«

Sofie nikker. »Ja, det gjorde jeg, men jeg forstår ingenting,« siger hun.

»I flyttede ind for ikke så længe siden, ikke?«

»Ja.«

»Jesper kørte galt på sin knallert i maj måned sidste år.« Asbjørn ser ikke på hende. »Han havde lige repareret knallerten, men bremsekablet ... det virkede ikke ... den kunne ikke bremse, og bilen for enden af vores gade ... den tværgående trafik ... bilen kørte stærkt ... Jesper havde ikke fået styrthjelm på, ville bare lige prøvekøre ...«

Asbjørn går i stå og stirrer ned på dækkeservietten med de kulørte bomber. Så løfter han hovedet og ser på hende. »Og du siger, du har set og snakket med ham ude i porten?«

Sofie nikker.

»Jeg ringede til sygehuset, fordi jeg troede, han var død.« Asbjørn folder hænderne hårdt sammen. »Det er altså svært at leve med, for tit tænker jeg, om det ikke var bedre for ham, hvis han var ... hrrmm.«

Han tier, trækker vejret dybt ind og ser på hende. »Det er helt umuligt, at du kan se ham og snakke med ham; hans muskler er så svage, at han ikke vil være i stand til hverken at gå eller stå, hvis han skulle vågne op. Det kan ikke passe.«

»Knallerten står ude i porten – på et stort stykke pap,« siger hun.

Asbjørn ryster på hovedet. »Knallerten er smadret.«

Sofie mærker en frygtelig tomhed.

»Hvordan tror du, det føles, at du kommer her og siger, at du lige har snakket med min søn – at han er ved at reparere knallert ude i porten?« Asbjørn rejser sig.

»Undskyld,« hvisker hun.

Han bliver stående tavs et øjeblik, så vender han rollatoren og går ind i stuen. »Det her kan ikke passe,« mumler han for sig selv.

Sofie bliver siddende helt tom for tanker.

Asbjørn kommer ud i køkkenet igen. »Jeg ved, du ikke kender Jesper, at du ikke har set ham før,« siger han. »Jeg har et billede her.« Han rækker hende et fotografi.

Hun tager imod det og ser en lyshåret, kortklippet dreng på omkring seksten. Han sidder på en bænk med havet og skibe i baggrunden. Hun ryster på hovedet og rækker Asbjørn billedet.

»Så var det ikke Jesper, jeg så. Det må du undskylde. Jeg er altså

virkelig ked af det.« Hun vil rejse sig, men Asbjørn skubber hurtigt et andet billede over bordet. Hun standser, ser ned og genkender Jesper.

På billedet læner han sig op ad en fiskekutter, der er trukket op på stranden, de tætsiddende øjne er knebet let sammen mod solen, han smiler og det mørke krøllede hår er vindblæst. Udtrykket i ansigtet genkender hun. Hun ser på Asbjørn og nikker. »Det er ham, jeg snakkede med ude i porten. Det er Jesper. Han sagde, I havde forbindingsgrej, og han fulgte mig herind.«

»Der er noget, jeg vil vise dig,« siger han pludselig. »Kom!«

Sofie rejser sig, tager frakken på og knapper den. Lidt efter åbner hun forventningsfuldt døren for Asbjørn ud til porten; nu kan han i hvert fald selv få knallerten at se.

»Det er snart på tide, vi får lavet lyset herude,« mumler Asbjørn og tænder lommelygten.

»Jamen lyset virkede da lige før,« siger Sofie og rækker ud efter kontakten på væggen.

Hun tænder flere gange, uden der kommer lys. Asbjørn lader lyskeglen glide rundt i porten.

Sofie slipper kontakten og følger lyset fra lommelygten, og så får hun en følelse af, at hendes hjerte standser. Knallerten er væk ligesom det store stykke pap med oliepletterne. Hun forstår ingenting.

Asbjørn bakser rollatoren ned ad de to trappetrin. Sofie følger efter ham hen mod døren ud til gården.

»Hvor skal vi hen?« spørger hun.

»Bare lige over til cykelskuret,« siger Asbjørn og giver døren et skub.

Det regner voldsomt nu, og Sofie følger hurtigt efter Asbjørn over til cykelskuret, hvor han låser op og åbner døren, der knirkende

svinger tilbage.

»Kom ind i tørvejr.«

Sofie træder indenfor. Regndråberne klasker mod tagpappet over deres hoveder, og hun gisper, da lommelygtens lyskegle afslører en smadret knallert, der ligner en klump forvredet metal. Hun genkender det store stykke pap med oliepletterne, det står lænet op ad væggen bag resterne af knallerten, pappet så hun i hvert fald inde i porten – også knallerten med den specielle benzintank.

Hun vender sig mod Asbjørn. »Jeg forstår ikke det her, men jeg talte altså med Jesper, jeg så ham,« hvisker hun. »Han smilede til mig og spurgte, hvad jeg hedder.«

Asbjørn rynker brynene. »Jeg sidder ved hans seng på sygehuset mindst to gange om ugen. Jeg var hos ham så sent som i går.«

»Hvordan kan jeg så se ham og snakke med ham?«

»Jeg ved det ikke. Kom, lad os gå ind.«

Hun træder baglæns ud af skuret og ser ham låse døren. Langsomt går de tilbage til porten, hvor de bliver mødt af skæret fra en anden lommelygte.

»Jeg kunne ikke forstå, hvor du blev af?«

Sofie bliver blændet af lyskeglen. Det er Rikke.

»Hvad er der sket?« spørger hun.

»Jeg faldt ned ad trappen, og Asbjørn hjalp mig,« siger Sofie hurtigt og bliver hed om ørerne, da hun ser skraldeposen i Rikkes hånd – hvis nu Rikke opdager, at pilleæskerne er væk. »Jeg fik en hudafskrabning på kinden.«

»Lad mig se.« Rikke lyser på hendes ansigt. »Åh nej, hvor er det synd. Nu må vi altså kræve, at lyset i porten bliver lavet.« Hun ser på Asbjørn og fortsætter: »Det her er virkelig for dårligt!«

»Giv mig skraldeposen,« siger Sofie og rykker posen ud af Rik-

kes hånd.

»Ja, det har du ret i,« samtykker Asbjørn. »Jeg vil snakke med viceværten i morgen.«

Sofie skynder sig ud med skraldeposen og smider den i containeren. Hendes mor og Asbjørn snakker stadigvæk om lyset, der ikke virker, da hun kommer tilbage.

Rikke vender sig mod hende. »Jeg har kogt spaghetti til os,« siger hun og ser nærmere på hudafskrabningen på Sofies kind.

»Jeg har rensset det og duppet det med noget desinficerende,« lyder det fra Asbjørn.

»Tak for din venlighed,« siger Rikke og smiler til ham. »Skal jeg hjælpe dig med at komme op ad trappen?«

»Det er ikke nødvendigt,« Asbjørn ryster på hovedet. »Ellers tak. Jeg plejer at kunne klare mig.«

»Tak for hjælpen,« siger Sofie.

»Du må gerne komme ind og besøge mig, hvis du får lyst,« siger Asbjørn til hende. »Du er til enhver tid velkommen.«

Hun nikker og ser efter ham i det flakkende skær fra lommelygterne. Rikke trækker let i hendes ærme.

»Hvordan kunne du falde ned ad trappen?« hvisker hun, da de er på vej op ad trappen.

»Jeg kunne ikke se noget,« skynder Sofie sig at sige. I hvert fald vil hun ikke fortælle sin mor, at hun har set noget, hun umuligt kan have set.

»Ærgerligt at få skamferet ansigtet på grund af sådan noget. Viceværten burde have en forsikring. Det er for dårligt, han ikke gider lave lyset,« siger Rikke.